

ΔΑΣΚΑΛΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

ΙΔΑΣΚΑΛΟΣ τις, με *δασείαν* γενειάδα και *ψι-
λην* κόμην, κατορθώσας να εξοικονομήση ὀλίγα
χρήματα και μίαν *μετοχήν* τῆς Τραπεζῆς, ἐσκέ-
φθη ὅτι ἦτο καιρὸς να νυμφευθῆ, τοῦλάχιστον, ἐφ'
ὅσον ἦτο ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τὸ *κόμμα*, τὸ ὁποῖον τὸν ὑπεστήριζε·
διότι, ἂν τὰ πράγματα ἤλλασσον, ἦτο ἐπόμενον να παυθῆ
και να μὴ ἔχη ποῦ να *κλίρη* τὴν κεφαλὴν, ὡς μὴ ἔχων συμ-
πεπληρωμένην τὴν *σύνταξιν* του.

Ἐνῶ λοιπὸν ἐσκέπτετο ταῦτα, διήλθε πρὸ αὐτοῦ μία νέα,
ἣτις τῷ ἐφάνη καθ' ὅλα *τελεία*.

— "Α! ἀνεφώνησεν.

Ἡ διερχομένη ἦτο ἡ ὠραία Ἀγγέλω, ἣτις, ἀκούσασα τὸ
ἐπιφώνημα, τὸν παρετήρησε με *ἐρωτηματικὸν* ὕφος.

Ἄλλ' οὗτος, ἐπειδὴ, ἀφ' ἑνὸς μὲν δὲν εἶχεν ἀκόμη λάβει
ὀριστικὴν ἀπόφασιν να νυμφευθῆ, ἀφ' ἑτέρου δὲ δὲν διεκρί-
νετο διὰ τὸ *πνεῦμά* του, ἐθεώρησε προτιμότερον να λάβῃ,
στάσιν *παθητικὴν*.

Ἡμέραν τινά, ὁ διδάσκαλος ἰδὼν τὴν νέαν σκεπτικὴν,
ἔκαμε πρὸς αὐτὴν τὴν ἀκόλουθον *ἀπόστροφον* :

— Δεσποινίς Ἀγγέλω· ἐπεθύμουν να ἐγνώριζον διατί ἡ
σχέψις σας *περισπᾶται* ; τοῦτο εἶναι παρὰ τὸν *καρὸνα*. Τί
σκέπτεσθε ;

— Διδάσκαλε, *κᾶτι* θέλετε να ἐκφρασθῆτε και δυσκολεύε-
σθε, λέγει ἡ Ἀγγέλω μετὰ θάρρους. Πρὸς θεοῦ ! ἀφήσατε
πλέον τὰ *ἀποσιωπητικά*. Μήπως περιμένετε να σᾶς ὁμολο-
γήσω ἐγὼ πρώτη ὅτι σεῖς και ὁμόνος εἴσθε τὸ *ἀντικείμενον*
τῶν σκέψεών μου ; "Ε! λοιπὸν τὸ ὁμολογῶ. Ἀναγκάζομαι
να προσενεχθῶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, παρ' ὅλην τὴν *συ-
στολήν* τὴν ὁποίαν ὀφείλει να ἔχη μία κόρη· διότι εὐρίσκο-
μαι εἰς πολὺ *ἀνώμαλον* κατάστασιν. Ὁ πατήρ μου μοὶ ἐπι-

θάλλει νὰ δεχθῶ τὴν συζυγίαν ἀνθρώπου τοῦ ὁποίου πρώτην φορὰν ἤκουσα τὸ κύριον ὄνομα καὶ τὸ ἐπίθετον.

— Καὶ σεῖς τί ἀπηντήσατε ;

— Οὔτε *συλλαβὴν*. Ἄλλ' ὁ πατήρ μου, ὅστις αἰσθάνεται τόσην ἀδυναμίαν εἰς αὐτὸ τὸ ὑποκείμενον, ὅσον ἀποκρούει τὴν πρὸς ὑμᾶς *κλίσιμ* μου, μοὶ εἶπε μὲ *τόνον* φωνῆς δηλοῦντα ὅτι ἐπεθύμει ἀμέσως νὰ ἴδῃ *λήγουσαν* τὴν συζήτησιν :

— Ἐννοῶ γιατίι δὲν δεικνύεσαι πλέον ὑποτακτικὴ πρὸς τὸν πατέρα σου ἄγαπᾶς αὐτὸν τὸν δάσκαλον...

Καὶ εἶπεν ἐναντίον σας μίαν φράσιν πολὺ βαρεῖαν. Ἄλλ' ἐγώ, ὅσον σᾶς ἀκούω *κατηγοροῦμενον*, τόσον περισσότερον σᾶς συμπαθῶ.

— Ὡ δεσποινίς Ἀγγέλω, οἱ λόγοι σας μὲ φέρουν εἰς τὴν *χορωρίδα* τῆς εὐτυχίας καὶ ἡ *κράσις* μου δὲν ἀντέχει εἰς τοιαύτας συγκινήσεις· δόσατέ μοι τὸν κατάλληλον *χρόνον* νὰ συνέλθω ἐκ τῆς ἐκπλήξεως·

Καὶ μετὰ *βραχεῖαν* σιγὴν ἐξηκολούθησεν :

— Ὁ γάμος, βλέπετε, εἶνε ζήτημα *οὐσιαστικόν*· διὰ τοῦτο πρὶν ἢ ἔλθωμεν εἰς τὸ κύριον *θέμα*, ἔπρεπε νὰ ἐξετάσωμεν μὴ μεταξὺ ἡμῶν ὑπάρχει *διαίρεσις* τις, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, νὰ θεραπεύσωμεν τὸ κακὸν ἀπὸ τῆν *ρίζαν*. Μόνη *πρόθεσις* μου, δεσποινίς, εἶναι ὁ μεταξὺ μας *σύνδεσμος*, ἀλλ' ἔχω ἀπαιτήσεις τινάς, ἃς θεωρῶ καλὸν νὰ σᾶς ἀνακοινώσω, διότι αὐταὶ θὰ εἶναι τὰ *εἰσαγωγικὰ* τῆς μεθ' ὑμῶν *συμβιώσεώς* μου.

Ὡς γνωρίζετε, εἰς τὸν γάμον ἀπαιτοῦνται δύο μόνον *πρόσωπα* : τὸ *ἀρσενικόν*, καὶ τὸ *θηλυκόν*, ἡ δὲ *παρένθεσις* τρίτου προσώπου δὲν εἶναι ἀνεκτὴ. Κατὰ συνέπειαν, ἐμὲ μόνον πρέπει νὰ ἀγαπᾶτε. Σᾶς τὰ λέγω αὐτά, δεσποινίς Ἀγγέλω, καίπερ γνωρίζω ὅτι ἔχετε *χαρακτῆρα ἀμετάβολον* ὡς ὅλαι αἱ καταγόμεναι ὅπως σεῖς ἀπὸ μέγα *γένος*.

Δεύτερον *ἄρθρον* τῶν καθηκόντων μιᾶς γυναικὸς εἶναι ἡ οἰκονομία. Ὡς γνωρίζετε, ὁ γάμος ἐπάγεται *αὐξήσιμ* *δαπανῶν*, ἡ δὲ *σπατάλη* ἔχει πάντοτε *δυσάρεστον κατάληξιν*, ἥτις ἐπιφέρει *γεικὴν πτώσιμ* εἰς τὰ τοῦ οἴκου.

Ἡ Ἀγγέλω, λαβοῦσα *στάσιμ ἐνεργητικὴν*, εἶπε μὲ ὀξείαν φωνήν :

— Ὁ μέλλων βίος εἶναι ἀόριστος· ἀποδιώξατε (προσθέτει μὲ φωνὴν προστακτικὴν) τὰ διαλυτικὰ νέφη, ἅτινα ἐπισκοτίζουσι τὸν νοῦν σας. Ἄς δώσωμεν τὰς χεῖρας εἰς σημεῖον ἐνώσεως καὶ ἄς παρουσιασθῶμεν ἐνώπιον τοῦ ἱερέως, ὅστις θὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ὡς συμπλεκτικὸς σύνδεσμος!

Ι Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΧΑΡΙΣΜΑ Τ' ἼΑΗ ΒΑΣΙΛΗ

Γρηγόρα πάνε, πέρασαν ἡμέρες, μῆνες, χρόνος
κι' ὁ Ἰης - Βασιλῆς ξεκινᾷ
ἀπὸ τὴν Καισάρεια κι' ἄρχινᾷ
πάλι τὸν ἴδιο δρόμο του ἀκούραστος καὶ μόνος.

Δὲν ἀποστáνει ὁ καλὸς ὁ Ἰγιος· στὸ ὄραβδί του
ἀκουμπισμένος τριγυρνᾷ
χώρες, βασιλεία καὶ περνᾷ
σκορπίζοντας χαρίσματα ποῦ φέρνει στὸ σακκί του.

Γιὰ τοῦτο μὲ λαχτάρω τους τὸν περιμένουν ὄλοι
καὶ τὸν φτασμὸν του χαιρετοῦν
μικροὶ μεγάλοι καὶ πετοῦν
ἀπ' τὴ χαρὰ τίς σκούφιες του κ' ἔχουν μεγάλη σκόλη.

Καὶ νάτος! Καὶ στὴν Κύπρο μας φτάνει ὁ καλὸς ὁ Γέρος,
δῶρα στὰ χέρια του κρατᾷ
καὶ μὲ χαρὲς καὶ χωρατὰ
μοιράζ' ἀπ' τὰ παιγνίδια του στόνα καὶ στ' ἄλλο μέρος.

Μὰ δῶ τὴν ἄδολη χαρὰ τὴν φαρμακώνει πόνος,
καὶ τὴ φαιδρὴ Πρωτοχρονιὰ
τὴ σκοτεινιάζει μ' ἀπονιὰ
τῆς δουλωσύνης τῆς μικρῆς ὁ μακρυνὸς ὁ χρόνος.

Ἄχ! πότε, πότε ὁ Ἰγιος θὰ δώσῃ π λ ο υ μ ι σ τ ἦ ρ α
καὶ θὰ χαρίσῃ καὶ σὲ μᾶς
— Ὡ! τί ὠραῖος μποναμᾶς —
τὴ Δευτεριὰ ποῦ μιὰ κακὴ τὴν ἔχει διώξει Μοῖρα!

Λεμεσὸς Γεννάριος τοῦ 1903.

Μ. Δ. ΦΡΑΓΚΟΥΔΗΣ